

Article Opinió - Maite Salord - “La política en temps del coronavirus”

Vivim dies complicats en què les rutines de sempre ja no existeixen. La malaltia ja no es veu com una cosa llunyana. La tenim a tocar i, per desgràcia, té noms i llinatges coneguts i estimats. Una pandèmia ens ha fet adonar de la fragilitat humana. També de la generositat humana. Dels excel·lents professionals que hi ha dins els centres de salut, els hospitals, els geriàtrics, les entitats socials,... Per a la majoria de nosaltres, les cases s'han convertit en l'únic espai de vida. Massa distàncies. Massa converses familiars distorsionades per una pantalla. I, malgrat tot, la vida continua i la fem avançar de la millor manera possible.

Dins aquest context, són moltes les persones que han hagut d'aprendre a treballar des de casa. També les que ens dediquem a la gestió política en les diferents administracions. En qüestió d'hores –i parlaré d'allò que conec de prop, d'allò que toco amb les mans cada dia–, hem vist com tota l'organització que teníem muntada s'ha capgirat. Ara, tot el personal que pot fa teletreball (sort de les noves tecnologies, que ens permeten accedir des de qualsevol lloc a expedients, arxius, carpetes!), però és evident que s'imposen altres maneres de fer un seguiment de la feina. Com? Lògicament, bastint un sistema d'anada i vinguda d'informació que substitueixi aquella conversa àgil i ràpida, cara a cara. Llistat de temes importants en un document compartit on el polític recull, diàriament, la feina feta; correus electrònics amb respostes infinites per fer el traspàs d'informació; moltes telefonades i missatges de whatsapp; i, sobretot, la gran descoberta d'aquests dies, les reunions virtuals a través de *Meet* o *Zoom*: aquestes són les noves maneres de gestionar, de fer política, en temps del coronavirus.

Dit així, pot semblar poc operatiu, però he de reconèixer –jo, la primera sorpresa– que és un sistema que, si està ben muntat, és força operatiu. Perquè ens entenguem, la feina surt i, de vegades (ara que ningú ens escolta), en alguns casos, de manera més àgil que abans. Tanmateix, també té els seus riscos. És molt fàcil caure en jornades sense horaris perquè tothom és a casa tot el dia i no es produeix aquell tall que representa deixar el lloc habitual de feina per entrar dins el personal o familiar. A més, les reunions virtuals es van succeint, de manera que el matí pot passar, fàcilment, anant d'una a altra sense adonar-te'n; i, d'altra banda, com que m'agrada anar per feina i mirar la gent a la cara, se'm fan especialment feixugues. Ara bé, posat tot en una balança, hem de convenir que el resultat és prou positiu.

D'altra banda, potser el més important, hi ha la càrrega emocional que representa gestionar una situació tan dramàtica com aquesta. El pes de la responsabilitat, també. I no seré jo qui digui que la gestió política ha estat impecable, que tot s'ha fet bé o que no s'han comès errors. Ja arribarà el moment de passar comptes. Ara bé, allò que és innegable és que, quan parles de persones i del seu patiment, és molt difícil no posar-te a la seva pell: persones malaltes, la majoria gent gran; xifres de morts que amaguen, cada una d'elles, un drama familiar; professionals que reclamen més material de protecció; treballadors que es veuen sense feina i amb unes perspectives de futur terribles; petits empresaris a qui ha costat esforços aixecar un negoci i que ara veuen com tot es desmunta sense poder-hi fer res; entitats socials saturades de demandes per cobrir necessitats bàsiques; famílies amb fills enfora que no saben quan podran tornar,...

He començat dient que vivim dies complicats. Molt complicats. Dies que ens posen, cara a cara, amb tot allò que d'important té la vida. I no ens hauran servit de res si ens quedem, només, amb els discursos ensucrats i carregats de *moralina* o amb les crítiques agres i plenes de ressentiment. Ens en sortirem perquè som humans i sabem que la vida és una lluita contínua, un aprenentatge permanent que transita per zones de confort i per zones de dolor. Ha estat així sempre, només que en aquests moments no (ens) ho podem amagar.